

Prometeu

Ștefan Doroftei Doimneanu

Vultur din geneza lumii
Lasa-mi-l pe Prometeu,
Te stârnesc din cer nebunii
Care sângerează-n eu.

Nu mai soarbe stropi de viață
Zdrobind inimi de atom,
Stinge fulgerul și-nghiață
Vrajba dintre cer și om.

Și te-ntoarnă și îl lasă
Prins pe stânca din înalt,
Ia-ți și moartea cea cu coasă,
Îți ajunge! Gata! Halt!

Astăzi voi fi un Heracle
Săgetându-te în zbor,
Vreau o lume fără racle,
Printre noi să îl cobor.

Am să-ncerc descătușarea
Sufletului sfâșiat,
Și-am să-i schimb înfățișarea
Într-un zâmbet mâniat,
Ce ne-aduce foc în gânduri
Ca pe zei să-i fugărim,
Să-i aliniem pe rânduri,
Sau să îi călugărim.

Iar cu el și jar în sânge
Să țâșnim ca un izvor,
Să băgăm răul ce strânge
După uși fără zăvor.